

Hüseyin Adem Tülüce

- şiirler -

Yayın Tarihi:

9.1.2009

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Acele Gelen Beklenti

Yağmur yüzlü çocuklar var.
Güneşi nefessiz bırakan yüzler var.
Varoluşumuza dokunan iğreti yollar var.
Varolmanın sabahı var içimizde

Dört duvar arasında bir yol çizdim.
Aşkı bulur ve Onun olurum diye
Ruhlar çizilmiş milyonlarca yüz
Ölümleri yarınlarca uzanmış meçhuller

Hayatın çizdiği yüzleri sıyırdım attım.
Özlere uzandı benliğim
İnsleri buldum özlerin nefeslerinde
Ve tek bir ses buldum şu alemde

Hüseyin Adem Tülüce

Alışkanlıkların Koynunda Yaşamak

Boşlukta yüzen ürperti
Saçılır tüm insan yüzlerine
Yüzlerce acı uçuşur caddelerde
Şehrin karnına çakılır keder

Bıçak gibi keskin sözler dökülür
Acıyla biyelenmemiş ağızlardan
Sözler çaresiz, Sözler sebepsizdir
Her hayat bir başka hayata gebe bırakır

Sevgiyle gelen bir damla hayat
İner yüreklerin en derinlerine
Yokluğun yok olan sesi
Yok eder ve tüketir Tüm benlikleri

Hüseyin Adem Tülüce

Aslını Arayan İnsan

Kırgın bir kadın bakışıyla yürüyorum içime
Umutlarını cebinde saklayan bir derviş gibi
Bir Aziz'in Yalnızlığında barınan yakarış gibi
Günahlarda boğulan upuzun saçlı biri gibi

Asırlardır çekiliyorum hayatın gerisine
Saklanıyorum herşeyden ve herkesten
Şimdiye kadar yaşamış insanların rüyalarına gebeyim
Yaratılan herşeyin "yaratılmışlığına" açık tüm varlığım

Hüseyin Adem Tülüce

Bayrak

Kırılğan Bir Bayrak Açılır damarlarımda
İşitamadığım şeyler var ruhumun ırmaklarında
Öfkemi kemiriyor yaralı bir kurt
Deđmiyor sözlerime asalet ve saygınlık

Açmıyor insanlığım kahırlı yüzü
Bir bayrak varsa...
Damarlarım patlayabilir
Çığlığım bayrak bayrak açılabilir sonsuzlukta

Parmaklarımda parlak bir söz var
Minicik kelimelerden kurulmuş yüce bir kentin adıyım
Kentin sokaklarında benliğim yok
Kentte BENLER yaşamıyor

Hüseyin Adem Tülüce

Bilinmeyen Karşılıklar

Ahretten ezan sesleri uzanır yeryüzüne
Uzanır ellerim mekkeye medineye ve kudüse
Bir damla kan bir damla suyla değişir
Kuşku dolu sözcükler yürür beynime

Alnımda bir sahra çölü
Bacaklarım nazik ve korkulu
Nedenimi oynuyorum

Biletsiz mi geldik bu dünyaya
Şehvetimiz bulaştırdı ruhumuza kini ve nefreti
Bırak Artık ey ins
Sözcüklerle sevişmeyi...

Hüseyin Adem Tülüce

Bir Gece Sakininden Selam

Yüzümdeki belirsiz ve tanımsız hareketlenmeler
Aciz olma duygusunun kapı araladığı yalpalamalar
Hepsi bir bir bende içrek olanlardı.
Bende olmayan ise sadece insan olma

Gecenin gölgesini içimin gölgesine sundum
Acıların kovuklarına yıldızları sakladım
Delirimsirek bakışlarla hayatı izleyerek
Bilge insanı yanımda bildim

Kelimelerden kendime sorular sordum
Yaşamla ölüm arasında gidip geldim
Sararan Tozlu hayatım
Bir ilkbahar sabahına saygı ile özlem duydum

Güllerin ve Dikenlerin arasından baktım
Yaşamın renkli ve sorgusuz yüzüne
Nefretin ve Sevginin gözleriyle seyrettim
Çocukları, Yaşlıları ve Kadınları

Modern susamışlıklara gebeydim
Eflatun renkli duygulara açtım
Meçhul duyguları özledi yüreğim
Kentini adını da unuttu zihnim

Hüseyin Adem Tülüce

Büyük düş

İsyana dökülen sözcükler perişan
Tutamadığım neresi,
Aşıtıramadığım bir şey var
Ey Büyük Düş! Sesimi sesine katamadım

Açılan ve Kapanan her şey
Kutsal bütünde mahfuz
Toprağı kokladıkça
Nefsimiz ruhumuza yol açar

Yaptıklarım İçime döküldükçe
İçim hayat olur büzülür deniz olurum
Hayat ben olur yücelirim dağlarca
Çelişkilerimle bozulur tüm dengeler

Hüseyin Adem Tülüce

Gece

Taş olmuş yüzü duygunun
Toprak acıtıyor sükuneti
Her şey var gecede
Görünmeyen korkular karanlıkta saklı
Sözlerin hiçbir anlamı yok gecede
Tanidikça genişliyor "Dünya Benliğimiz"
Bildikçe büyüyor "Kendiliğimiz"
Yollar biriktirdikçe ayak izlerini
Hayatın biriktirdiği insan yüzlerine koşuyorum
Bir kaldırım var rüyalarımda
Adımlarım dokundukça yüreğim yanar
Hayatım yanar dünyada
Gözlerim anlamsızdır gecede
Bırakıyorum üzerimdeki benden olmayanları
Gizemli duyuşların lezzetine koşuyorum gecede
Hangi yüz seslendi rüyalarımın
Çiçekler kuşlara açtı gönüllerini
Büsbütün şehirde kaldı yalanlar
İnsan dünya bulaştı
İnsana insan bulaştı
İnsana gece bulaştı
Aşk ile yüreğine sür acıyı
Acıyı aşk ile büyüt gecede

Hüseyin Adem Tülüce

Gölgeler

Gölgeler gözyaşlarıyla sulanmış
Kırılğan ve masum bir sözcük var cebimde
Bakışlarım dargın ve genel
Sözüm kalmadı....

Gönlüm engebeli ve sızıntılı
Sevgi bir saklambaç oyunu
Karmaşanın reklamı var içimde
Sarmaşıklar yüreğime dolandı

Hüseyin Adem Tülüce

Herşey

Ne kadar fazla "her şey"
"Hiçbir" şey yok artık
"Her şey" çok fazla
"Bir olan" her şeyin içinde unutulmuş
her şeyin hiçbir şey olduğunu anlamak
bir olanın her yerde var olduğunu bilmektir

Hüseyin Adem Tülüce

Huzursuzluğun Bıraktığı Sözcükler

Kelime israfında tüketiyor hayatlarımız.

Görüntülerin çokluğunda insanlığımız istila ediliyor
Sararmış ve solmuş insan yüzleri
Ruhları kaybolmuş insanlığın
Nifak gönüllerin tadı tuzu olmuş
Zamanın karanlığında saklı bir avuç rüya
Kimbilir kimlerin kısmeti olup ayaklanacak

Romanların ne kadar hayatsız olduğunu şimdi anladım
Hikayeler döküntü ve sığ
Fikirler satılmış ve iğrenç
Aşkın ve Bilgeliğin adamı olduğunu söyleyen
Soytarıların dünyasında yaşamak Ne acı Allahım
Ve onların suyundan içmek
Ve onların yemeğini yiyip
Onların hayatlarına ilişip
Onların hayatlarıyla sevişmek

Zincirsiz ve Bağciksiz yaşayan melekler
Saflığı ve berraklığı ne ile aldılar
İnsanın anlamı ne?
İnsan ne Allahım?
Neyin Adı İnsan?
Adı nereden aslı nereden?

İpin bir ucunda kader
Bir ucunda insanlığımız
Ayıpların Boyunduruğunda bir insanlık yaşanıyor
Yapılan Yapılıyor yapılanın yanına
Hayat hayatlara bağlı
Ve insanlar insanlara

Acıyla bağlı insanlar
Şehvetle bağlı
Kahır ve hasretle bağlı
Aşk ve Arzuyla bağlı
İnsanlıkla bağlı İnsanlığımız

Buruşturulup sokaklara atılan hayatların içinde
Boğulmaktan korkun
İnsanın insanda yok olmasından korkun
İnsanın insanı konuşmasından korkun
Viran olmuş bir ev gibi
Talan olmuş bir yuva gibi
Darmadağın olmuş bir sevda gibi
Ruhum uçurumlarda dolaşüyor.

Hüseyin Adem Tülüce

Kan Kokan Aşk Sokakları

Dağlanmış bir ayrılıktır hayatım.
işaretler,sımsıkı tutmuş benliğimin en eski elbiselerini,
göğeren sözlerimi terk ediyorum artık..
bırakmak isterdim öncelerimin kirlerini, masumiyetin gözyaşlarında savrulup erimek
isterdim...
yırtılan ruhumu onarmak savaşını veren ben bir daha asla hayata kahkaha atmıcam...
koynumda zamansızlık ve yalnızlık ne kadarda mücerret...
çiçeklere koşan bir yanım hep vardı zaten ama kor olan yüreğime ancak kutuplar iyi
gelirdi...
çirkin bir tadım var dı zaten taa çocukluğumun ilk günlerinden beri..
yakayı ele veren bir suçlu gibi yaklaştım hayata..şüpheli ve tedirgin bir yürüyüşüm oldu
hep...
Bir Allah dostu yüreği gördümse günahlarımı geleceğe bırakıp geçmişe koştum.
Bir damla sahici ve samimi gözyaşına ne kadar da muhtacım...
ne kadarda ihtiyacım var bir Muhammed(sav) bakışına...
bir İstanbul sabahı kadar yıpranmış hayatımı tertemiz ve berrak bir gökyüzü yapmayı
ne kadar da isterdim.
Son bir siyah gül diktim avuçlarımda içine..
Kanayan günahlara inat sarıldım isyan kulesine

Hüseyin Adem Tülüce

Kirlenmiş sessizlik

Ağırlaşan yaşamak nerdesin
Yanında durur insanlık sesleri
Oyun nereden getirildi çocuklara
Korunan eşyaların içindenmi...

Boz bulanık yürür sevdalar kentte
Kırbaçlar zevkle uzatılır caddelere
Kirlenmiş sessizliğimizin tadı
Ve sahiden yaşadık mı biz
Ve gerçekten geçtik mi dünyadan
Kervanımız hayatın içinde yürüdü mü

Bana geçmiş her şeyi siliyorum hayatımdan
Yok ediyorum takip ettiğim kendimi
Getirdiğim ve Gezdirdiğim "geçmişte yaşamış kendimi"
Salıyorum şimdideki kendime

Hüseyin Adem Tülüce

Ölüm

Şehirde bir çocuk saklı kaldı
Atlara binildi cesaretle ve korkusuzca
Ellerde kırbaçlar ve kılıçlar
Yüründü Yanlıslara ve Zalimlere doğru

Asi bir Küheylan ateş taşır yüreğinde
Ölüm sessiz ve fakat dokunaklı bir şarkıdır
Ölen hep bir sonrakine işaretir
Yılgın bir yanımız vardır bir yerlerimizde

Ölüm ve Ahlak takılır boğazımıza
İffetli bir ölümlle yürürüz hayata
Bekliyorum ölümü yakın ve yalnız
Şimdilerde,Geceleri,daha yoğun ölümler saklı içimde

Beynimdeki ritmi sükunetle tuttum
Büyük bir ruh bozumu tattırdım hayatıma
İçimden koşuyorum aşka
Tanınmıyor Tanrıça yüzlü kadınlar
Dağlar görkemli ve çetin değil artık
Her şey bir şeyden uzaklaştıkça küçülüyor
Sözler Kaynaktan uzak

Hüseyin Adem Tülüce

Özgürlüğün Nefsine Yağan Sözcükler

Yoksul ve Yabansı sözcüklerden bıktım artık
Sonsuza açılan kelimeler kurdum kendimce
Niyazlarda bulundum her sabah ve her akşam
Tanıdık ve benim olan bir sözcük için

Ağıtlar yaktım anlamlı hayatların uzaklığına
Geceler seyrettim yaprak dökmek için
Bir ben kaldım beni bana anlatmak için
Yaslandım dağlara benliğime ait olanı bulmak için

Aşırıları kaybettiğim gizli sözcüğü arıyorum
İçimde acılı bir yumak sarılı
Yaşadıkça ve nefes aldıkça çözülüyor
Ve Fakat içimde umutlu bir adım saklı

Kendimin neresinde saklandığını bilmeyen ben
Hangi yaşamlarda saklıyım
Bilinmezliğin kalbine bir hançer gibi saplandım
Bir hikaye yazıp Apansız bırakabilirim tüm geçmişi ve herşeyi

Hüseyin Adem Tülüce

Saflık

Yabansı düřlere dalan korkulu bir uyku
şehirlerde dolaşan acılı bir çocuk gibi
Rengini bulmaya çalışan bir resim
Acısını paylaşmaya çalışan bir yaşlı gibi
Hayatımıza sokuşturduk Tüm gördüklerimizi

Varlığımızda varlıklar var
Bağlantılar içinde açıkladık her şeyi
Kendine has olanı bulmak için
Bilemedik her şeyi sonuna kadar

Olanı olduğu gibi alıp yanımıza
Kanatmadan ve yıpratmadan
Ruhlara sancılar vermeden
Bulamazdık hiçbir güzellięi

Hüseyin Adem Tülüce

Sayıklamalar

Kalpde bir avuç ten hikâyesi
Ve rap rap yürüyen askerlerin ayak sesleri
Adını koyamadığımız karanlık yerlerimiz
Ve bize Mukaddes Kitabı hatırlatan Çan sesleri

Bir sürü tren var göğsümüzde saklı
Varlığımıza karışan ayrılıklar ve anı
İnsan sendeleyebilir hatalarla
Yalanlarla sürünebilir
Ve belki de yok olabilir Hayatta

Ruhumuz Yabancı ve Yabansı
Tanıdık bir sima arıyor ağıyda
Uzakların kancası takılı bu diyarda
Geçmiş kancayı çektikçe acı zevk veriyor
Ve geçmişimiz çığlık çığığa uyanıyor

Tutunmuşuz en sahipsiz isteklerimize
Toprağın kokusuna yaklaşmışız
Aykırı olmanın lezzetine bekleyişi katmışız
Tazeliği ve berraklığı yorgunluğun yanı başında sessizce bekletmişiz

Bil Ey İns! Toprak neye tanıklık etti
Kaçırılmış bir sestir toprak
Korunmuş lezzetlerle büyüyen "ben"dir toprak
Gönül aydınlığı bir andır toprak

Ve bizler boğuluyorken tan yerinin arkasında
Alnımızdaki silik izlere yabancıyız
Yabancıyız gözümüzdeki insancıklara
Ve Akşamları Yorgun bir sükunet usulca sokulur yanıbaşına
Ağırlaşan bir insanlığım olur akşamları
Hayatım artar akşam kızılığında

Hüseyin Adem Tülüce

Sayıklamalar 2

Yorgun bir düş...
Sayılanan bir hayat...
Ve Yaralanmış bir yürekle
Tüm zamanlardan uzaklaştım
Dağları, denizleri, ovaları, dereleri
her şeyi bir bir sildim ömrümün sessiz derinliğinden
İnsanların sözcük diye kullandıkları oklar
Biteviye saplanıyor her yanımıza
Adını koyamadığımız yaralar açıyorlar
Meçhul yerlerimizde
Konuşamaz oluyoruz
Öfkelenemez oluyoruz
Ağlayamaz oluyoruz
Ölüyoruz içimizde
Ve cenazemizi yıkayacak bir damla suya muhtaç mürşidimiz
Boğuluyor ve kıvranıyoruz toprağın altında
Yukarılara çıkamamanın derin acısı var içimizde
Taze ve Berrak bir hissedişe...
El değmemiş ve işlenmemiş insanlık durumuna

Hüseyin Adem Tülüce

Sonsuzluk

Duygu deryasına dayandım
Milyonlarca sebepsiz uyku içinde nefes aldım
İnsanların gözlerindeki Ayrım Noktalarında kaldım
Durdum durgun durgun durulmuş suların kenarında
Vardım Varsıl Çocukların yaşadığı sokaklara

Yetmeyen bir çift dertli söz yürür yüreğimde
Eksiktir hayatın sözlerindeki tüm anlamlar
Soğuk kanlı ve durgun bir acı depresir dünyada
Korkusuzca Uçan Melekler hep dokunur hayata

Çelişkilerden sıkılmış bir yumruk
İçimize Çöken bir ses kadar
Her şeye uzağız ve yakınız
Ya da hiçbir şey...

Ve Dağ gibi duran sessizlik saklıdır içimizde
Sonsuzluk Sıkıştırır İçimizi
Vurur Taa Köklerimize
Işığı Düşen Ruhumuzun enginlerine

Hüseyin Adem Tülüce

Sorgu

Durdur artık yürüyen her şeyi
Şürekliğe acı acı bak
Ölüm Kadar sessiz
Yılan kadar canlı ve cazip ol bana

Tarumar olmuş yüzlerce adam var
Yücelerden Atılan Her tohum yok olmuş
Cesetler Hastane morglarında sorguda
Günlerce Arafta beklemişler
Ayrıntılar artmış her bedende
Bir Bakış "dünya kadar"...

Hüseyin Adem Tülüce

Şehirden Uzaktasın

Dünyanın yüzüne sürülmüş insanlık izleri
Kemiklerimiz kırıldıkça acı içimize sokulmuş
Bir çocuk kelimesi kadar tarihsiz
Yaşlı bir insan kadar yüklü yaşamak

Serilmiş yumuşak yüzlü şehirler
Varılan yer olmuş ve koşulmuş ardından
Kaçtığın kadar uzaktasın şehirden
Ve sen Şehir kadar kaçarsın şehirden

Korna sesleri vurur içimize içimize
Karışır varoluşumuzun küçük anlarına
Yaralanmış ve kavrulmuş sevgimiz...
Taa uzaktan taptaze görünen kendimiz

Baktıkça açılan bir sevgili
Yaklaşır sözcüklerin zincirine
Tir tir titrer hayat sözcüklerle
Aniden adı kulağımıza çalınan birisi

Hüseyin Adem Tülüce

Şehre Dökülen Günahlar

Kurşun deđdi beynimin hücrelerine
Demir gibi adı vardı gerginliğin
Suya Ses veren
Toprađa koku veren
Gel uyandır acıyla sertleşen merhameti

Şehrin koynuna yaprak yaprak döküldü günahlarımız
Yaralı ve tuhaf sözler etti beşer
Boşluğa kocaman bir T bıraktım
Titreyen Tenim Kor ateşlerde yansın diye

Yangınlarda boy verir tüm hayatlar
Kırdığım ve parçaladığım şiir yanı başımda suskun
Kalbim Yalın ve Demir gibi
Sert bir yüzdür yaşamın içinde duran

Hüseyin Adem Tülüce

Şehre Gebe Sözler

Meçhul bir şehirden gelen mektup
Neden insan gönlünde bir çığlık olur
Bilinmezsin kekre ve cazip tadı
Hayatın ve insanlığın köklerinde saklıdır.

Durgun bir suda yüzmeye çalışan hayatımız
Düşüncelerin sükunetinde uçuşan kelimeler
Ruha korku salan sesli bakışlar
Hep bir yerlerden bir yerlere kağıştır.

Hüseyin Adem Tülüce

Ŗu An D nyadayız ve Allah Var

Bir iekli yoldur yüzüm
Nedensiz tebessümler akar içimden
İçim yüzüme fısıltılar atar
Acı çektirir iim "içime"

Azım niyetsiz konuŖmalar sunar
Kollarımda bir kucak günah
Omzumda kadınlar ve erkekler
Yola d Ŗt m...gözlerim nemli

Hüseyin Adem Tülüce

Tanık

Bir saklambaç rüzgarıyla savruldu
Acı ve Ağrıya her yanımla sokuldu
Dokundum Ben her şeyimle dokundum
Tek ses yükselmedi tanıklardan
Ey Tanıklık eden insan!
İnsanı insan eden tanıklığı
Ettikleri tanıktır insan oluşuna
Yaşadıkça artar tanıklığımız

Hüseyin Adem Tülüce

Uçarı Sözler

Kuşların ellerini yüzüme sürüp
Dokunduğum taşların yumuşaklığını hissedip
Gökyüzünün derin maviliğine doğru
Göğsümü yarıp kalbimi uzattım

Dilimde sadece uçarı sözler
Rüzgar kadar geçici
Ve fakat bir çınar kadar köklü ve kalıcıyım
Güneş kadar ısıtıcı ve bunaltıcı
Ve fakat kar gibi üşütücü ve bıktırıcıyım

Asfaltları yalayan gözlerim
Bakmaktan ve görmekten yoruldu
Acıların gönlümdeki ötüşleri
Korkuların zihnimdeki çığlıkları kadar büyük

Hüseyin Adem Tülüce

Uzaktaki Ben

Kaptırdım Rüzgara ağırlı yanlarımı
Soyundum tüm acılı yollarımı
Hayata düşülen iğreti notlarımı
Büyüttüğüm hayatı yok ettiler

Şimdi Yağıyorum içimin kurak topraklarına
Bir geçmiş, duman kokusu gibi
Bir geçmiş, sevdalı bir bakış gibi
Bir geçmiş, uzun duran sessizlik gibi

Uyandı Benden uzaktaki ben
Dev bir saflık içinde
Nazik tutuşlar var gömleğimin sağ cebinde
Devrimler ve isyanlar emer yüreğimin tazeliğini
Çaldı birkaç milyon insan müsveddesi
Hayatımın sahihliğini

Araçlar ve gereçler daha fazla yer tuttu sözlerimizde
Her sabah ve Her Akşam yüz sürdük, boyun eğdik
Doldurduk yüreğimize insan olmamaklığı

Hüseyin Adem Tülüce

Yılgın bir çağrı

Bağrından yüce ve derin sözler düşer
Dokunur dipsiz sancılara
Söyleşir sözlerin hakikatiyle
Gerilmiş olan ruhu
Aşağı insanlıklarda gidip gelir
Ve Sancılar artar...
Durulmuş bir ömür
Açılmış bir hayat
Ve ve ve Atıyorum tüm nefesleri hayatımdan
Yılgın bir çağrıya açılırsa ruhum
Belki acınacak bir sesle karşılık verebilirim

Hüseyin Adem Tülüce